

Komunistická revolúcia II. – Predpoklady metafyzické

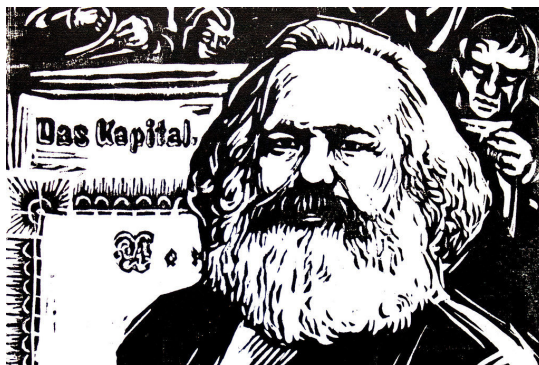
Branislav Michalka

5. augusta 2019 ✚ Cirkev ✚ Revolúcia a kontrarevolúcia

Hore uvedené teologické predpoklady sa fundamentálnym spôsobom podieľajú na tvorbe komunistických myšlienkových výsledkov. Bez nich nie je možný ďalší postup na ceste k anti-hierarchii a nivelizácii a aj keď samé o sebe nepostačujú k vytvoreniu komunistického svetonázoru zohrávajú podstatnú úlohu v tomto procese. Predstava presvedčeného komunistu veriaceho v osobného Boha a pridržiavajúceho sa pravovernej interpretácie Nového Zákona je absurdná.

Avšak len samotné tieto dva teologické predpoklady nie sú dostačujúce. Zaiste je možné poukázať na množstvo liberálov alebo občianskych konzervatívov, ktorí spĺňajú obidva teologické predpoklady (t.j. sú deistami, panteistami, agnostikmi alebo ateistami a zároveň majú myseľ infiltrovanú myšlienkami odvodenými a importovanými z Nového Zákona v neortodoxnej alebo zamlčanej podobe) a napriek tomu nie sú komunistami.

Aby bol uvedený do chodu komunistický spôsob myslenia, je nutné spĺňať ešte ďalšie predpoklady a to predpoklady charakteru metafyzického.

Zdroj: flickr.com

2.1. K základným metafyzickým predpokladom komunizmu, patrí evolucionizmus.

Pod týmto pojmom nerozumiem len nejakú špeciálnu biologickú alebo materialistickú doktrínu. Tie sú už len deriváciami onej základnej myšlienky evolúcie, ktorá hlása v podstate nič viac a nič menej než imanentnú schopnosť sebatransformácie substancii. Táto myšlienka, aplikovaná napr. na sféru biologickú, nám sugeruje proces, v rámci ktorého sa dajme tomu jedna substancia požívajúca všetky esenciálne určenia opice, transformuje v čase na substanciu človeka, pričom vzniknúvšia substancia je biologické nóvum vygenerované samoprosom v podstatách.

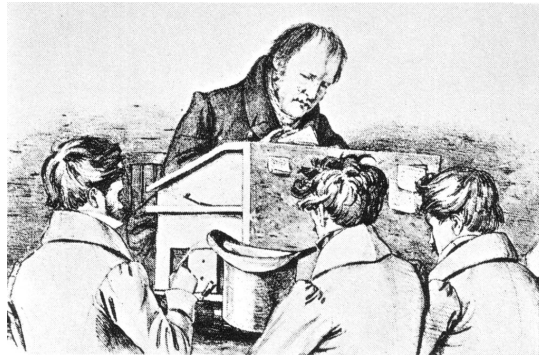
Keďže sme genetikou poučení o dedičnosti substancii a ich esenciálnych určení a nielen genetikou, ako to môžeme vidieť na idey dedičného hriechu, nutne dospejeme k záveru, že v procese odovzdávania došlo k transsubstanciácii. Každý, kto sa trochu vyzná v teológii však vie, že je len jedna Bytosť schopná takejto premeny a to je Boh.

Čo je to teda evolucionizmus? V panteistickej verzii, tak ako ju predstrel Hegel, a ktorej sa budeme ešte venovať, je to zbožštenie vesmíru, v ateistickej, ako ju stvorili klasici dialektického materializmu, nahradenie Boha vesmírom. To by však ešte stále mohlo približne zodpovedať tej predstave o pojme evolucionizmu, akú máme aj zo školských lavíc, v ktorej metafyzickosť nehrá žiadnu rolu.

K posunu od sveta matérie do sveta spirituálneho sa dostaneme vtedy, keď si uvedomíme, že predmetom evolúcie v anti-teologickom ponímaní nie je len vesmír zmyslov, ale aj ľudské vedomie, inak povedané duša. Cieľom je vznik „nového človeka“, t.j. človeka, ktorému chýba negatívne vlastnosti človeka starého. Preložené do reči teológie to znamená: zbaviť sa dedičného hriechu narušujúceho ľudskú podstatu a nútiaceho človeka konať zlo. Zároveň to však, ak by bola táto transsubstanciácia úspešná, prináša ďalšie dôsledky.

Jednak je to zbožštenie človeka, ktorý dokáže premieňať vlastnou silou nielen prírodné danosti, ale aj seba samého a to nie len v rovine akcidentálnej, ale substanciálnej. Korene tejto idey samozrejme treba hľadať hlbšie, ako len v prejavoch zavrhenej myšlienky komunizmu. Siahajú až do alchýmie, kabaly a k slobodomurárskym mystériám. Tým sa aj rysuje línia, po ktorej sa vyvíjajú a dozrievajú určité doktríny.

Za druhé by to svedčilo o neexistencii Boha, pretože by sa ukázalo, že idea Boha je len projekciou ľudského vedomia a jeho vlastností, ktoré majú atribúty božskosti. Tieto výsledky našli svoje finálne skĺbenie, spolu s ostatnými predpokladmi, čo sa pokúsím ukázať neskôr, v sociálnej filozofii komunizmu.

Zdroj: commons.wikimedia.com

2.2. Druhým metafyzickým predpokladom je paradoxne negácia všetkej metafyziky,

ktorou sa vyznačuje materializmus a pozitivizmus. Na prvý pohľad sa nám javia tieto myšlienkové prejavy, ako niečo, čomu chýbajú akékoľvek väzby s metafyzikou a naopak zakladá celú plochu myslenia na materiálnych pilieroch.

To by sme však museli pristúpiť na komunistické pravidlá myšlienkovvej hry, aby sme mohli akceptovať niečo tak nepravdepodobné, ako je nemetafyzický základ negácie metafyziky. Je klasickou slabinou každej antimetafyzickej doktríny, že nedokáže vysvetliť odkiaľ sa v ľudskom vedomí vzali idey, ktoré neevokuje skúsenosť a ktoré sa do vedomia nemohli dostať zmyslovými vnemami.

Myšlienky o Bohu, ideách, záhrobí, esenciách a pod. sú niečo, čo nie je človekom v prírode reflektované a nie sú z prírody bez vyššieho zásahu odvoditeľné. Som presvedčený, že motívy a podnety aktérov antimetafyzickosti, sú rýdzo metafyzické a vyplývajú skôr z emocionálnych postojov k transcendentálnym veciam, ako z čisto racionálnej úvahy. Predpokladám teda, že táto antimetafyzickosť je sublimovanou nenávisťou k Bohu a k bytiu takému, aké bolo Bohom stvorené. Vyššie spomenuté gnostické myslenie by

tomu nasvedčovalo. Keďže však otvorený prométheovsko-satanistický aspekt vzbury proti Bohu, by v dobe vedy a skepticizmu pôsobil pre aktérov trápne, uchylujú sa k tejto pseudovedeckej náhrade, vo forme kvázi racionálnej myšlienkovvej sústavy.

Akt vzbury sa tu transformuje do popierania toho, voči čomu vzbúrenci bojujú. Táto ignorovanie metafyziky pripomína silácke pózy pred bojom, v ktorých sa nepriateľovi naznačuje pohrdanie jeho osobou, čo má spôsobiť dodanie odvahy vyzývateľovi a zastrašenie protivníka.

Táto bojovná ignorovanie metafyziky je teda druhým metafyzickým predpokladom komunizmu.

2.3. Syntézou prvého a druhého metafyzického predpokladu je predpoklad tretí, ktorým je dialektický materializmus.

Keďže som vyššie vysvetlil prečo považujem antimetafyzický postoj za metafyzický, nie je nutné opakovať to isté pri dialektickom materializme. Ako povedal Aristoteles: „*To čo platí pre rody, platí zároveň aj pre druhy.*“

Dialektický materializmus predstavuje pre komunistov ucelený svetonázor, nárokuje si zodpovedať všetky problémy ľudstvom už nadnesené alebo ešte len v budúcnosti vyvstanúšie a ktorému nechýba paradoxne v ich očiach platnosť ani po utopickom nastolení beztriednej spoločnosti a odstránení protikladov, čo je jeho najväčšou myšlienkovou slabinou negujúcou samotný princíp dialektiky.

To je ostatne kameň úrazu všetkých socio-evolucionistických doktrín od Hegela, cez Marxa až po Fukuyamu, keďže završujú vývoj nejakou finálnou sociálnou udalosťou naivne predpokladajú uzavretie dejín a tým zároveň negujú pôsobenie doterajších hybných síl, ktoré ale túžia naďalej vyznávať.

Tí rafinovanejší radšej vopred zomrú, aby nemuseli byť konfrontovaní s nepríjemnou realitou odporujúcou ich doktrínam a nestalo sa im to čo Fukuyamovi v 90. rokoch. Pre svoj nárok na univerzálnu interdisciplinárnu platnosť zasahujúcu aj nehmotné vedomie človeka, stojí dialektický materializmus nad socio-filozofickými predpokladmi, o ktorých sa pokúsím pojednať nižšie a nutne predstavuje jav metafyzický.

V dialektickom materializme sa stretáva Hegelova evolucionistická dialektika ducha, reprezentujúca panteistický evolucionizmus a Feuerbachovský antimetafyzický materializmus. Fascinácia Hegelom je typická pre intelektuálov prvej polovice 19. storočia, ľavicových nevynímajúc.

Medzi jeho obdivovateľmi by sme našli mená ako Karl Marx, Friedrich Engels, Michail Bakunin, Vissarion Belinskij, Ludwig Feuerbach, Nikolaj Černiševskij a mnohých ďalších. Hegelova evolucionistická doktrína a dialektická metóda vyhovovala ľavicovým mysliteľom, pretože popierala nemennosť idey a za realitu vyhlásila proces ľudského myslenia, v jeho dialektickej podobe syntézy protikladov.

Logika tohto procesu bola imanentná, nezávislá na skutočnosti a postavená na jednote protikladov. Svet bol len jej večne sa meniacim odrazom. Bola zároveň popretím logiky klasickej, budovanej na vylučovaní protikladov. Odtiaľ pramení aj Hegelova slávna odpoveď na námietky oponentov, že jeho teória nezodpovedá skutočnosti: „*Tým horšie pre skutočnosť!*“

Je zrejmé, že pre utopických blúznivcov, ktorí sú na nože so skutočnosťou a stavajú vzdušné zámky, je takáto filozofia mannou z neba, ktorou sa môžu sýtiť, nech sa okolo nich deje čokoľvek. Jediné čo im na

Hegelovi prekážalo bol jeho idealizmus.

Hegel bol svojim pôvodným zameraním protestantský teológ a jeho tirády o Duchu pripomínajúce Joachima da Fiore našli ohlas v celom modernom kresťanstve, bohužiaľ aj v katolicizme. Tieto idealistické škrvny na Hegelovi sa stali nestráviteľné pre Ludwiga Feuerbacha a ako jeden z prvých bývalých obdivovateľov, sa proti Hegelovi postavil. To čo vytvoril bol materializmus dosť ordinárneho charakteru. Zavrhol Hegela ako takého a celú existenciálnu a myšlienkovú stránku ľudského bytia zasadil do prírodných zákonov. To bola inšpirácia pre Marxa a Engelsa, aby sa taktiež odvrátili od svojho filozofického idolu, avšak ich kalkulačné schopnosti im umožnili pochopiť, že celkom za sebou nemôžu zabuchnúť dvere. Hegelova dialektika totiž predstavovala fantastický aparát, pomocou ktorého sa dali vysvetliť prípadné protiklady v dejinnom vývoji, neúspechy v realizácii komunistického ideálu alebo možné kompromisy s nepriateľom, ako nevyhnuté dialektické dejinné zrkadlenie posúvajúce lúč pokroku stále vyššie.

Praktickou ukážkou môže byť NEP alebo Pakt Molotov-Ribbentrop. Marxovým a Engelsovým prispením sa tak odohralo to, čo neskôr ocenil Lenin ako akt, ktorý postavil Hegela z hlavy na nohy tým, že dialektiku ducha zamenil za dialektiku spoločenských, ekonomických a výrobných vzťahov.

Od tohto dialektického materializmu marxistického typu, ako aj od feuerbachovského materializmu sa odvíja už konkrétna sociálna filozofia modernej komunistickej proveniencie, ktorá do seba absorbovala ešte formy komunistického myslenia, vznikajúce približne od prelomu prvého a druhého tisícročia, ako aj podnety renesančného humanistického antropocentrizmu.

Využila ich podnety, pretvorila ich na svoj obraz a dala vzniknúť ideovému amalgámu, v ktorom sú zahrnuté sociálno-filozofické predpoklady komunizmu.

3. Sociálno filozofické predpoklady komunizmu.

Mohli sme pozorovať ako komunistické myslenie, v snahe o prepracovanie sa k úspešnej negácii prirodzenej hierarchie bytia, postupne krok za krokom, popiera jej piliere, až kým celá stavba ideí nie je rozborená, povalená v prach, nič nie je stále a všetko staré je spochybnené.

Zároveň je začatá stavba nová. Zopakujme si základné predpoklady tohto popretia: negácia Boha a prenos jeho vlastností na človeka a ľudskú spoločnosť, popretie kresťanstva a prenos jeho vyprázdnených archetypov na ľudské spoločenské myslenie, evolučné popretie nadčasovosti a nemennosti ideí v prospech permanentnej zmeny, popretie transcendentálnosti bytia a prenos jeho vlastností na materiálny vesmír.

Popri práci deštruktívnej, si vzbúrenci proti Rádu sveta postavili myšlienkové piliere pre zamýšľanú novú budovu, či lepšie povedané antibudovu. Na týchto základoch nakoniec skonštruovali utopickú sociálno-filozofickú doktrínu, ktorá si vytýčila konkrétne ciele premeny spoločnosti, ako úvod pre totálnu premenu človeka. Tieto ciele je nutné podrobnejšie rozobrať, aby sa zabránilo prípadným nedorozumeniam pri konfrontácii ideí komunizmu s reálnym socializmom, ako výsledkom experimentu v minulom storočí.

Ako som sa už zmienil na začiatku pojednania, krach aplikovaných myšlienok komunizmu spôsobila jeho nekompatibilnosť so skutočným svetom. Ako nevyhnutný kompromis vznikol tzv. socialistický tábor, ktorého viditeľná podoba bola najlepším dôkazom o utopickosti komunistických ideí. Výsledný efekt experimentu sa nijako nepodobal na beztriednu spoločnosť zbavenú protikladov a zaplnenú mentálne novými ľudskými bytosťami.

Zdroj: commons.wikimedia.com

Jednalo sa skôr o paródiu spoločnosti s vyostrením všetkých jej negatív. Namiesto nového človeka vygenerovala táto spoločnosť pudovo-atavistického novo-pohana, nachádzajúceho v sebe negatíva, ktoré sa zdali byť odstránené dvatisíc ročnou kultivačnou prácou kresťanstva a zároveň sa domáhajúceho božských pôct. Vzniklo tak niečo na spôsob Caligula. Nechtiac tak zavŕšila proces vytvorenia antihierarchie, ktorá nebola jej deklarovaným úmyslom. Či to bol úmysel zastretý a ak áno, tak koho to bol úmysel, o tom sa môžeme len dohadovať a nie je to ani podstatné. Podstatné je zistiť, aké boli vstupné dáta, vložené do experimentu, ktoré spôsobujú ten výsledok, aký sme mali možnosť spoznať na vlastnej koži. Mohlo by sa nám totiž stať, že budeme oddeľovať neslávny výsledok pokusu od pôvodných ideí, z dôvodu nepodobnosti zamýšľaného a vykonaného. Lavicová intelektuálna klika totiž rada používa pri popise reálneho komunizmu slová ako: konzervatívny, autoritatívny, hierarchický, nedemokratický, čím zahmlieva pravú podstatu a presúva vinu na pojmy spájané s myšlienkami a hnutiami z tábora svojich odporcov.

Tým len modifikuje klasickú kádrovácku odrhovačku o zlých reakčných živloch, ktoré kazia inak sľubne sa rozvíjajúci experiment. Aj v tomto prípade sa podľa nich do cesty beztriednemu raju, postavili zlé reakčné vlastnosti a udusili nádejný kvietok hneď v rozpuku. Dobrý úmysel premenili svojou zatvrdnutosťou na autoritatívny režim. Na prvý pohľad by sa to tak mohlo javiť.

Avšak ten, kto videl ako v komunistickom myslení po negácii určitej idey nasleduje automaticky, vplyvom práve onej, komunistami popieranej, nemennosti princípov sociálneho bytia, vytvorenie jej skarikovaného obrazu pochopí, že aj výsledok sociálnych snáh komunistov nie je stará spoločnosť derúca sa na povrch, ale jej zvrhlá paródia.

V nej sa z konzervativizmu stáva pa-konzervatizmus, z autoritatívnosti pa-autoritatívnosť atď. presne tak, ako sa z Boha stal človekoboh a z kresťanstva sociálne cítenie. Aký bol však pôvodný deklarovaný cieľ komunizmu a prostriedky k jeho uskutočneniu? To sa pokúsim ukázať na sociálno-filozofických predpokladoch komunizmu. Prvým z nich je dialektika sociálnych a ekonomických dejín.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/komunisticka-revolucia-ii-predpoklady-metafyzicke/>